

КО ЈЕ КО

Бојана Аћамовић (1985, Сарајево), научна сарадница Института за књижевност и уметност у Београду. Дипломирала на Катедри за енглески језик и књижевност у Београду (2007), мастер студије из енглеске књижевности завршила у Новом Саду (2010), а докторат „Поезија Волта Витмана у контексту књижевне авангарде у Србији“ одбранила на Филолошком факултету у Београду (2018). Ауторка монографије *Преко кровова свећа: Волти Вишман и српска књижевност* (2023). Бави се проучавањем англоамеричке поезије и прозе, англо-српским књижевним и културним везама, студијама рецепције, еко-критиком и превођењем.

Драган Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домет* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјерашив новума: Први свејски раш у српској и анилоамеричкој међурашној прози* (2021), приредио књигу *Проза о прози: фрајментши о крајкој причи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сићушне приче: српска микро-прича* (2021) и панораму *Последња Ашари генерација: панорама новосадских прозаиста генерације осамдесетих* (2021). Живи у Новом Саду.

Бојан Белка (1978, Ваљево), студирао је филозофију и глуму. Преводи са немачког, енглеског и италијанског језика. Превео на српски дела Блејка, Рилкеа, Тракла, Џојса, Антологију немачког уклетог песништва.

Добио је Награду „Милош Н. Ђурић“ за превод Вилијама Блејка.

Маћеј Бобула (*Macie Bobula*; 1988), пољски песник, прозаист, наставник, и преводилац с данског језика. Добитник вроцлавске песничке награде „Силесиус“ 2019. (за песнички деби), и Награде „Казимјере Илаковичевне“ 2018. године. За прозни деби *Шалејув* номинован за Конрадову и Награду „Витолд Гомбровић“. Номинације за поезију освојио је такође у оквиру Књижевне награде града Варшаве и Награде „Вислава Шимборска“. Живи у Шалејуву Гурним, у доњој Шлезизи.

Тихомир Брајовић (1962, Подгорица), редовни професор на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Бави се књижевном историјом, критиком и теоријом књижевности. Објављене књиге: *Контроверзни мејашекси* (1992), *Поешика жанра* (1995), *Речи и сенке* (1997), *Од мејашоре до њесме* (1998), *Теорија њесничке слике* (2000), *Облици модернизма* (2005), *Идентично различито* (2007), *Крајшка историја преобила* (2009), *Заборава и њонављање* (2009), *Фикција и моћ* (2011), *Компјарашивни идентитетши* (2012), *Нарцисов њарадокс* (2013), *Грозница и њодви* (2015), *Педагошка фикција* (2019), *Тумачење лирске њесме* (2022), *Неозбиљности* (2022) и *Ојклада с временом* (2023). Живи у Београду.

Елвира Веселиновић, бивша Новосађанка рођена у бившем DDR-у, докторирала је лингвистику у Келну, а већ дуго живи у Берлину и бави се превођењем, не само књижевности. Њеном заслугом је фокус берлинске издавачке куће *eta* са бугарске књижевности

проширен на читаву југоисточну Европу. На немачки је до сада превела бројне ауторе попут Милоша Црњанског, Слободана Тишме, Дане Тодоровић, Саше Илића, Иване Шојат, Фарука Шехића, Бојана Кривокапића, Оље Кнежевић, Стефана Бошковића и Тање Ступар Трифуновић. Такође преводи и са ирског на српски и хрватски (Myles na gCopaleen, *Уста сирота* и Tadhg Mac Dhomnaigh, *Магам Лазар*.)

Владимир Гвозден (1972, Нови Сад) ради као редовни професор на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дучић ђушописац: ојлед из имаологије* (2003), *Чинови ђрисвајања: ођ теорије ка ђрајмаици ђекста* (2005), *Књижевност, култура, ушоија: ојлеги* (2011), *Српска ђушописна култура 1914–1940*. (2011), *Nine Serbian Poets/Девеи српских ђесника* (антологија, 2012), *Књижевност и оиђор* (2015), *Анаиомија робе: ојлеги из крииике ђолииичке економије* (са Алпаром Лошонцем, 2016), *Комђарђивна књижевност и култура – крииички увод* (2019) и *Кђиђализам и књижевност: фђаменђи једне (не)обичне ђовесђи* (са Алпаром Лошонцем, 2020) и *Аиђмосфера краја* (2024); уредио је *Прејледни речник комђарђивне књижевности и културе* (2011, заједно са Бојаном Стојановић Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио темат *Поља* посвећен В. Г. Зебалду (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Радмила Гикић Петровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Оиђворише Јеленине ђрозоре* (1978), *Намасђе, Инђио* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разјовори о Инђији* (1989), *Прејиска Милице Стојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусђва ђрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ђрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *Уиошрази за ђлавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза

посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиођрафија радова о Милице Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Инђио* (2008), *Живои и књижевно дело Милице Стојадиновић Српкиње* (2010), *Сђара ђрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ђе је Чехов? – разјовори о ђрози* (2015), *Вијеиђнам и девеи змајева* (2016), *Крииика ђамћења* (2017), *Кубанске ђриђађељице* (2020), *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021) и *Песнички ђласови: инђерђуи* (2024). Добитница је награда: „Слободна Војводина”, „Искра културе”, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос”, „Медаља културе за очување културног наслеђа”, „Љуба Ненадовић”. Живи у Новом Саду.

Сандра М. Гилберт (рођена као Sandra Ellen Mortola; 1936, Њујорк, САД), истакнута америчка књижевна критичарка, песникиња и професорка емерита на Универзитету Калифорније у Дејвису. Дипломирала је на Универзитету Корнел 1957. године, магистрирала на Универзитету Њујорк 1961. године, а докторирала на Универзитету Колумбија 1968. године. Током каријере, предавала је на више институција, укључујући Државни универзитет Калифорније у Хејворду, Колеђ Вилијамс, Универзитет „Џонс Хопкинс” и Универзитет Инђијане. Позната је по свом раду у области феминистичке књижевне критике, посебно по књизи *The Madwoman in the Attic* (1979), коју је написала заједно са Сузан Губар. Још једно њихово значајно дело јесте трилогија о женском писму у 20. веку коју чине *The War of the Words, Volume I of No Man's Land: The Place of the Woman Writer in the Twentieth Century* (1988), *Sexchanges, Volume II of No Man's Land: The Place of the Woman Writer in the Twentieth Century* (1989) и *Letters from the Front, Volume III of No Man's Land: The Place of the Woman Writer in the Twentieth Century* (1994). Поред критичког рада, објавила је и неколико збирки поезије, укључујући *Ghost Volcano* (1997) и *Kissing the Bread: New and Selected Poems 1969–1999*,

која је освојила *American Book Award*. Живи у Берклију, Калифорнија.

Владислава Гордић Петковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превеђењем са енглеског. Магистрирала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Бардис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Објављене књиге: *Синџакса ѿишине: ѿоеѿика Рејмонда Карвера* (1995), *Хеминѿеј – ѿоеѿика краѿке ѿриче* (2000) *Коресѿонденција – ѿокови и ликови ѿосѿмодерне ѿрозе* (2000), *Вирѿуелна књижевносѿ* (2004), *Књижевносѿ и свакодневица* (2007), *Вирѿуелна књижевносѿ II* (2007), *На женском конѿинентѿу* (2007) *Форматѿирање* (2009), *Мисѿика и механика* (2010) *Увод у родне ѿеорије (уѿбеник, ѿруѿа ауѿора)* (2011). Живи у Новом Саду.

Сузан Губар (*Susan Gubar*; 1944), америчка ауторка и истакнута професорка емерита енглеског језика и женских студија на Универзитету Индијане. Дипломирала је на Градском колеѿу града Њујорка 1965. године, магистрирала на Универзитету Мичигена 1968. године, а докторирала на Универзитету Ајове 1972. године. Губар је позната по свом доприносу феминистичкој књижевној критици, посебно кроз сарадњу са Сандром М. Гилберт на књизи *The Madwoman in the Attic*. Њихова сарадња резултирала је и другим значајним делима, као што је *The Norton Anthology of Literature by Women: The Traditions in English*, као и трилогија о женском

писму у двадесетом веку коју чине *The War of the Words, Volume I of No Man's Land: The Place of the Woman Writer in the Twentieth Century* (1988), *Sexchanges, Volume II of No Man's Land: The Place of the Woman Writer in the Twentieth Century* (1989) и *Letters from the Front, Volume III of No Man's Land: The Place of the Woman Writer in the Twentieth Century* (1994). Током каријере, истраживала је теме рода, расе и религије у књижевности, а након дијагнозе рака јајника 2008. године, написала је мемоаре *Memoir of a Debulk'd Woman: Enduring Ovarian Cancer* (2012) и *Reading and Writing Cancer: How Words Heal* (2016), где описује своје искуство са болешћу.

Тери Иглтон (*Terry Eagleton*; 1943, Салфорд, Енглеска), левичарски књижевни критичар католичког порекла и професор теорије културе на Универзитету у Манчестеру. Један је од најпознатијих књижевних теоретичара данашњице, са карактеристичним жовијалном стилем којим приступа најхерметичнијим темама. Написао је преко четрдесет књига, а најчувеније дело му је студија *Књижевна ѿеорија (Literary Theory*; 1983), опис и критика теорије рецепције, херменевитике, структурализма и постструктурализма, са указивањем на друштвену и политичку релевантност књижевних текстова. Ова књига је доживела и свој наставак, *После ѿеорије (After Theory*; 2003).

Тревор Кверк (*Trevor Quirk*), живи у Ешвилу у Северној Каролини где тренутно саставља онлајн уѿбеник из биологије за студенте других наука и пише књигу о ниҳилизму у америчкој култури. Завршио је мастер студије научне и медицинске журналистике и већ преко десет година пише за различите часописе и сајтове.

Тристан Корбијер (*Tristan Corbière*, право име *Édouard-Joachim Corbière*; 1845, Морле – 1875, Морле, Француска), француски песник и драматичар. Због болести прекинуо школовање, путовао и проживљавао љубавну страст која ће надахнути његову једину збирку, *Жуѿе*

љубави (*Amours jaunes*, 1873). На њену величину и оригиналност девет година након ауторове преране смрти упозорио је Пол Верлен у делу *Проклећи њесници*. Сматра се једним од пионира симболизма и декадентног покрета, и једним од најважнијих француских песника 19. века.

Тања Крагујевић (1946, Сента), дипломира је и магистрала на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом књижевности. Објавила је преко тридесет књига поезије и петнаест књига есејистичких и књижевно-критичких текстова. Заступљена је у више антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству. Песме су јој превођене на енглески, немачки, шпански, мађарски, холандски, бугарски, македонски, словеначки, руски, белоруски и есперанто. Више од петнаест година бавила се издавачким радом. Добитница је значајних домаћих признања. Живи у Земуну.

Думитру Крду (1967, Флорицоаја Ноуа, Молдавија), румунски песник, прозаиста и драматичар из Републике Молдавије. Студирао је у Кишињеву, Тбилисију и Брашову и био мастеранд у Сибињу. Победник је драматуршког такмичења „Најбољи румунски комад године”, који организују Позоришни савез Румуније (UNITER) и Фондација „Принцеза Маргарета румунска” за 2003. Члан је Савеза писаца и Позоришног савеза Молдавије, као и Удружења професионалних писаца Румуније (ASPRO). Ради као коментатор из области културе на Радију слободна Европа, канцеларија за Републику Молдавију. Главни је уредник часописа *Timput* (основаног 1876. у Румунији). Заједно с Маријусом Јанушом, 1999. покреће нови књижевни правац, *фракшуризам*, путем манифеста објављеног у часописима *Паралела 45* и *Вајбра*.

Аријана Лубурић Цвијановић (1977, Нови Сад), предаје књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Бави се савременим постколонијалним, космо-

политским и трансгресивним стваралаштвом. Ауторка је књига *Ружги и море њрича: Елементи фантастике у прози Салмана Ружгија* (2007), *Инсајгер/аујсајгер: Идентитет у савременом постколонијалном роману* (2018) и, заједно с Викторијом Кромбхолц и Бојаном Вујин, *Out of Bounds: Transgressivity in Poetry, Drama and Fiction* (2023). Са Владиславом Гордић Петковић приредила је збирку *Нова лица светске књижевности: есеји о постколонијалној лијератури и култури* (2012). Научне радове објављивала је, између осталог, у часописима *Critique: Studies in Contemporary Fiction* (Routledge), *LIT: Literature Interpretation Theory* (Routledge), *Contemporary Women's Writing* (Oxford University Press), *Књижевна историја*, *Култура* и *Наслеђе*. Живи у Новом Саду.

Сара Матин (1998, Сомбор), запослена је у истраживачком звању на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где тренутно похађа трећу годину докторских академских студија. На Одсеку за српску књижевност завршила је основне и мастер академске студије, одбранивши мастер рад под насловом „Проширивање граница књижевности: проза Леонида Шејке и Богдана Богдановића”. Пише и објављује критичке приказе и научне радове.

Алекса Миленковић (1999, Београд), апсолвент Српске књижевности и језика са компаратистиком на Филолошком факултету у Београду. Пише поезију и прозу. Објављивао је у студентском часопису *Весна*. Освојио је друго место на књижевном конкурсима „Тимочка лира”.

Ђура Миочиновић (1979, Београд), студирао је румунски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије завршио је на Универзитету у Темишвару 2006. године. Још током студија у Београду почео је да преводи књижевне текстове за часописе. Наставља да преводи есеје, позоришне комаде, романи, приче и историјске књиге за угледне српске издавачке куће.

Преводи са румунског и енглеског на српски језик. Члан је Удружења књижевних преводаца Србије од 2015. године. Ради као асистент на Одсеку на румунистику на Филозофском факултету у Новом Саду.

Васа Павковић (1953, Панчево), пише поезију, прозу, есеје и књижевну критику. Књиге песама: *Калеидоскоп* (1981), *Ојсесија* (1985), *Телесна сџрасић* (1989), *Конверзија* (1994), *Несиурност у шекспиру* (1994), *Књига о ласћавицама* (2000), *Помало далеко* (2005), *Вајрена линија* (изабране и нове песме; 2007), *Елеије и баладе из прошлости* (2007), *У варљивом живошу* (2012), *Мајстори њевачи: књига оданости* (2013), *На одмористију* (2019). *Сенке и снови* = *Árnyak és álmod* (2024). Књиге прича: *Монструм и групе фикције* (1989), *Мачије очи* (1994), *Хијнописан* (1996), *Божанске клојке* (2001), *Последњи штићеник ноћи* (2001), *Глиб Гибралтара – фантазма* (2004), *Мој живош на Марсу* (2005), *Црнац у белој кошуљи* (2008), *Океан Дунав – приче из природе* (2016), *Десет замки – приче старој адвокати* (2016), *Нема шајни* (2019), *Ехо Београда – крајке београдске приче* (2020), *Далеки, далеки сусрети* (2022). Романи: *Љубавнички декамерон* (1998), *Месец јануар* (2002), *Доктор Бабушћин живот на дрвелекара* (2006). Књиге есеја и критика: *Све сџране свети* (1991), *Криптички шекспирови* (1997), *Дух модернизма* (2001), *Слајки сџриј* (2001), *Поћлед на свети* (2002), *Наш слајки сџриј* (2003), *Поћлед кроз прозу* (2006), *Сџих и смисао – есеји о српским њесницима* (2012), *Пустоловине с њоезијом: њесници, књиге, њесме* (2015), *Неочекивани њесници: Југића Шалић, Вујица Решин Туцић, Војислав Десћоћов, Пећру Кргу* (2015), *Сџаро злато – осамнаест заборањених српских њриповедача* (2018), као и књигу *Најлеши лејшири Србије* (2021). Приредио више књига. Живи у Панчеву.

Милутин Ж. Павлов (1943, Кикинда), дипломирао је студије глуме у класи Љубице Раваси 1966. године у Новом Саду. Песник, приповедач, есејиста, романописац, књижевни критичар, драмски писац. Објавио је следећа

дела: поезија – *Вајра зрелој бајрема* (1973), *Жени сам рекао љубав* (1977), *Над њином жићо* (1986), *Бела јесен у новембру* (1991), *Пас изљубљеној човека* (2014); есејистика – *Есеји о њлумцу* (2000), *Мајстори њлавих виолина* (2017) и *Писац у оћледалу Марсела Прустиа* (2021); романи – *Суви жић књиге грућова* (1979), *Шармер мале вароши* (1990, 1995), *Расћуш* (1994), *Велизар и Ђурђица* (2000), *Галой њосћогина Ареса* (2003), *Небо је велико грућме* (2006), *Добошарски њонедџак* (2009), *Костим на сцени дивљих ружа* (2011), *Чоколадни њрах ујакових враћа* (2023) и *Лица несћалој романа* (2024); публицистика – *Северни ревив белој рудара* (1975); књиге приповедака – *Раззнајем шорњеве* (1971, 1989), *Кловнови голазе у њогне* (1982), *Духови карћонској кофе­ра* (2005), *Цијеле враној коња* (2007), *Жуши фијакер* (2008), *Добошарије* (2008), *Терешни воз* (2017), *Слика Едварда Мунка у кући моћ браћа* (2020) и *Дан фамиљирној сликања* (2022); дечја поезија – *Све њићице из дегиној шешира* (1998) и *Мајстори њлавих виолина* (2017). Добитник је бројних награда и признања за књижевни рад. Превоћен је на македонски, руски, маћарски, јерменски, немачки, румунски и албански језик. Живи и ствара у Новом Саду.

Михајло Панћић (1957, Београд), прозни писац, критичар, универзитетски професор. У књижевности је дебитовао почетком осамдесетих година прошлог века, да би до данас објавио више од шездесет књига студија, есеја, књижевних критика и антологија и књига прича. Приче су му преведене на двадесетак језика и уврштене у многе антологије и прегледе код нас и у свету. Од новијих дела треба споменути капиталну *Анћологију српске њриповећке 1–3* (2005), потом колекцију *Све њриче Михајла Панћића 1–4* (2007), те приповедачке збирке *Овоћа њућа о болу* (2007), *Приче на њућу* (2010) и *Хогање њо облацима* (2013).

Радослав Петковић (1953, Београд – 2024, Нови Сад), дипломирао је на Групи за југословенску и општу књижевност на Београдском

универзитету године 1982. Од 1983. до 1987. био је главни уредник часописа *Књижевна кришка*. Од 1988. до 1994. године радио је као секретар задужбине „Иво Андрић“. У периоду од 1994. до 2001. године деловао је у статусу слободног уметника. Од 2001. до 2004. године био је генерални директор Завода за уџбенике и наставна средства у Београду. Следеће радно место му је, од фебруара 2009, па до одласка у пензију, било на функцији заменика покрајинског секретара за културу Аутономне покрајине Војводине. Објавио је романе *Пуш у Двираг* (1979; Награда „Милош Црњански“), *Зайиси из јодине јајога* (1983), *Сенке на зигу* (1985), *Судбина и коменџари* (1993; НИН-ова награда, Награда „Меша Селимовић“, Борбина награда за књигу године, Награда клуба „Jazzbina“ и Радија Б92 за најбољу књигу године) и *Савршено сећање на смрт* (2008; Награда „Бора Станковић“). Поводом јубилеја НИН-ове награде, роман *Судбина и коменџари* је, гласовима књижевних критичара, уврштен у десет најбољих НИН-ових романа. За целокупан приповедачки опус добио је Награду „Ramonda Serbica“ (2008). Године 2020. добио је Награду „Стефан Митров Љубиша“ за укупно књижевно стваралаштво. Награду „Вељкова голубица“ коју додељује библиотека „Карло Бјелицки“ у Сомбору добио је 2022. године „за сложен и вишезначан спој историје, судбине и приче у својим књигама“. Аутор је две збирке прича: то су *Извештај о кући* (1989, Андрићева награда) и *Човек који је живео у сновима* (1998, Виталова награда). Објавио је и следеће есејистичке књиге: *Оплед о мачки* (1995), *О Микеланђелу јоворећи* (2006), *Византијски интјернет* (2007), *Ушошреба вилењака* (2008) и *Колумбово јаје* (2017; Награда „Душан Васиљев“); његове колумне објављиване у београдском дневном лицу *Блиц* сакупљене су у књизи *Дојаћај јодине* (2010). У сарадњи са угледним византологом Радивојем Радићем објавио је књигу *Средњовековни ушошреба* (2011). За рукопис *Ушошреба вилењака* награду „Исток – Запад“ зајечарске библиотеке „Светозар Марковић“. Три његова романа (*Сенке на зигу*, *Судбина и коменџари*

и *Савршено сећање на смрт*) и обе збирке прича преведени су на француски језик и објављени у Француској; његова дела превођена су и на мађарски (*Судбина и коменџари*, *Човек који је живео у сновима*, *Византијски интјернет*), грчки (*Судбина и коменџари*), енглески (*Судбина и коменџари* и поједине приче), италијански (*Судбина и коменџари* и поједине приче), словеначки (*Судбина и коменџари*), словачки (*Сенке на зигу*), немачки (*Сенке на зигу* и *Судбина и коменџари*) и бугарски (*Судбина и коменџари*, *Човек који је живео у сновима*). Мађарски превод *Судбине и коменџара* објављен је у издању угледног издавача *Jelenkor* и побрао је изванредне критике у водећим мађарским дневним листовима; убрзо по објављивању, доспео је на листу десет најпродаванијих прозних књига на мађарском језику. Француски превод *Савршено сећања на смрт* добио је похвалне приказе у *Le Monde*-у. Про за му је заступљена у бројним антологијама савремене српске књижевности на енглеском, француском, италијанском језику, а представљена је и у оквиру тематској бројева немачких и пољских часописа посвећених српској књижевности. Бавио се и превођењем са енглеског: преводио је прозу Толкина, Честертона, Роберта Луиса Стивенсона и Данијела Дефоа. Током деведесетих био је колумниста НИН-а, дневног листа *Демократија*, као и стални сарадник *Времена и Европљанина*. Више од десет година био је редовни колумниста најтиражнијег српског дневног листа *Блиц*. Живео је у родном Београду до 2000. године, када се сели у Панчево, а од 2006. настањује се у Новом Саду. Преминуо је након дуге и тешке болести 27. октобра 2024. Сахрањен је у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду.

Огњен Петровић (1981, Београд), пише поезију и прозу. Објавио књиге песама: *Прекид преноса* (2011), *Кечевци & Осмице* (2011), *Поштражи на зајадној страни* (2018), *Јесен у вршоплавици* (2020), *Ноћ се ступиша за окшаву, ниже* (2021), *Књига за нерођене* (2023). Књиге проза: *Слепи миш и сонате* (2020) и *Новела*

Of Woman Born: Motherhood as Experience and Institution (1976), *On Lies, Secrets, and Silence: Selected Prose 1966–1978* (1979), *Blood, Bread, and Poetry: Selected Prose 1979–1985* (1986), *Arts of the Possible: Essays and Conversations* (2002), *What Is Found There: Notebooks on Poetry and Politics* (1993), *Poetry and Commitment* (2007), *A Human Eye: Essays on Art in Society, 1997–2008* (2009).

Салман Рушди (*Sir Ahmed Salman Rushdie*; 1947, Бомбај, Индија), англоиндијски романописац и есејиста. Његов препознатљиви књижевни стил критичари најчешће називају магичним реализмом. Школовао се најпре у Бомбају, а потом у Енглеској на Краљевском колеџу у Кембриџу, где је дипломирао на Одсеку за историју 1968. године. За време рата између Индије и Пакистана, његова породица се сели у Пакистан. По завршетку студија једно време ради на телевизији у Пакистану, а затим одлази у Лондон, где се бави глумом и маркетингом и упоредо објављује свој први роман *Гримус* (1975) који пролази прилично незапажено код читалачке публике и критичара. Аутор је преко двадесет књига, укључујући и *Децу ѿноћи*, која је освојила Букерову награду 1981, Букер над Букерима 1993, као и Најбољи Букер 2008. Контроверзни роман *Сајански ситихови* представља једно од његових најбољих дела, а *Мавров ѿследњи уздах* освојио је Награду „Витбред“, као и Награду Европске уније за књижевност „Аристееон“, 1997. За допринос књижевности енглеска краљица одликовала га је титулом витеза. Члан је Краљевског књижевног друштва као и *Commandeur de l'Ordre des Arts et des Lettres*.

Бојан Савић Остојић (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности двадесетог века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен,

ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Аѿн*. Аутор књига поезије: *Сиварање ишћине* (2003), *Тројуће* (2010), *Сћереорама* (2013), *Јерейички даћив* (2014), *Прскалица* (2019), као и прозних књига *Алејшорј* (2013), *Погли ѿогли ѿсалми* (2016), *Пункћ* (2017), *Нема оазе: луфћроман* (2018), *Нишћа није ничије* (2020), *Варварин у Евройи – швајцарска свеска* (2022) и *Време воде* (2023). Живи у Београду.

Јелена Савић (1995, Нови Сад), по струци је професор енглеског језика. Основне и мастер студије завршила је на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Има богато искуство у подучавању енглеског језика на различитим образовним нивоима, укључујући и рад у оквиру Центра за језике Филозофског факултета у Новом Саду. Активно учествује на стручним и научним конференцијама, где представља истраживања и иновативне приступе у настави језика. Као члан Управног одбора Удружења наставника енглеског језика у Србији (ELTA), посвећена је унапређењу методологије наставе кроз примену савремених образовних пракси.

Емил Сиоран (*Emil Cioran*; 1911, Расинари, Румунија – 1995, Париз, Француска), дипломирао је филозофију у Букурешту, а своју прву књигу, на матерњем језику, под насловом *На врховима очајања*, објавио 1933. и за њу добио и награду. Од 1937. живи у Француској. Напустивши румунско говорно подручје и преселивши се у француско убрзо је постао један од највећих стилиста француског језика. Објавио је књиге есеја, записа и афоризама: *Крајшак ѿрећег расѿагања* (1949), *Силоћизми ѿрчине* (1952), *О неѿрилици рођења* (1956), *Истѿорија и ушћоѿија* (1960), *Пад у време* (1964) и *Зли демѿјурѿ* (1969)..., као и неколико студија и чланака о писцима и мислиоцима (Макијавели, Жозеф де Местр, Пол Валери, Сен Џон Перс).

Тијана Сладоје (1989, Сарајево), завршила је мастер студије из енглеске књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду.

Објављивала је поезију и преводе са енглеског језика у домаћој периодици. Објавила је збирку песама *Огерошине* (2021) за коју је добила награде „Новица Тадић” (2021) и „Бајо Цаковић” (2022) и збирку песама *Аршичоке ђадају са неба, нариви шруле на земљи* (2023).

Маја Солар (1980, Загреб), докторирала је филозофију. Бави се друштвеном и политичком теоријом, пише поезију и прозу. Чланица је теоријско-политичког колектива „Герусија”, део је уредништва часописа за теоријске праксе *Сивар* и медијског портала „Слободни Филозофски”. Објавила је три збирке поезије – *Макулалалалашура* (2008, Бранкова награда), *Jellemzõ, hogy nem természetes* (*Наравно га није природно*, 2015) и *Без зачина* (2017), као и поетско-прозни експеримент *Ахшела сам* (2022, награде „Штефица Цвек” и „Ристо Ратковић”). Од 2019. године, заједно са Жаком Лучићем, уређује и води поетски подкаст *Пуна усћа поезије*. Ауторка је више од педесет научних радова из друштвене теорије. Области интересовања: марксизам, аболиција полиције, деколонијализам, квир марксистички феминизам, теорија социјалне репродукције, теорије рада, теорије власништва, теорије луксуза, теорије насиља, историја социјализма, Русова филозофија итд. Живи у Новом Саду.

Александар Стевић (1980, Београд), дипломирао је и магистрирао општу књижевност и теорију књижевност на Филолошком факултету у Београду, где је и радио као асистент. Докторирао је упоредну књижевност на Универзитету Јејл у Сједињеним Државама. Усавршавао се на Школи за критику и теорију на Универзитету Корнел (САД), а као постдокторант радио је на Краљевском колеџу у Кембриџу (Велика Британија). Бави се превасходно европским романом деветнаестог и двадесетог века. Аутор је књиге *Falling Short: The Bildungsroman and the Crisis of Self-Fashioning* (2020) о енглеском и француском образовном роману, као и бројних радова у водећим англофоним научним

часописима, укључујући *Comparative Literature Studies*, *English Literary History*, *Journal of Modern Literature*, *New Literary History* и *Victorian Literature and Culture*. Заједно са Филипом Цангом приредио је зборник *The Limits of Cosmopolitanism: Globalization and Its Discontents in Contemporary Literature* (2019), а самостално је приредио књигу *Полишика шрагеџије* (2014) и тематски број часописа *Genre* под називом *Aestheticism Now!* (2025). На српски је превео теоријску студију *Нарашивна проза* Шломит Римон-Кенан (2007), роман *Шума ноћи* Ђуне Барнс (2018), као и већи број књижевнотеоријских огледа. Тренутно приводи крају монографију о наслеђу естетизма у делима Кристофера Окигба, Данила Киша, Милана Кундере и Карила Филипса. Живи у Хонг Конгу и предаје енглеску књижевност на Универзитету Лингнан.

Александар Тимофејефски (*Александр Александрович Тимофеевский*; 1958, Москва – 2020, Солњушково, Русија), совјетски и руски филмски критичар, публициста, културолог. Дипломирао је на Факултету за филмске студије Свесавезног државног института за кинематографију. Радио је као колумниста у новинама *Московские новости*, часопису *Сшологица* и *Коммерсантш Daily*. Био је један од оснивача новина *Русский телеграф*, где је радио као члан уредништва и колумниста. Од 2002. до 2006. године био је главни уредник сајта *GlobalRus.ru*. Такође је био инспиратор и главни уредник друштвено-политичког и књижевног часописа *Русская жизнь*, који је излазио од 2007. до 2013. године. У овом часопису објављивана је његова преписка са Татјаном Толстом на теме блиске књижевности.

Татјана Толстој (*Ташьяна Никишична Толстая*; 1951, Санкт Петербург, Русија), потиче из породице већ традиционално окренуте књижевности (деда по оцу јој је Алексеј Толстој, чувени руски писац, а деда по мајци – преводилац и интелектуалац Михаил Лозински). Завршила је Групу за класичну

филологију Лењинградског универзитета и тако стекла високо филолошко образовање. Радила је у једном лењинградском издавачком предузећу, да би 1974. године прешла у Москву, где је у новинама *Московске новости* добила колумну у којој је објављивала цртице из живота. Од почетка деведесетих, део године проводи у САД, где ради као професорица руске књижевности на америчким универзитетима. У америчком часопису *The New York Review of Books* писала је рецензије о делима из руске књижевности. Њене најпознатије објављене књиге прича су: *На златном докату смо седели*, *Волиш – не волиш*, *Река Окервил*, *Дан, Ноћ*, *Лаки свећови*. Године 2000. објављен је и њен први роман *Кис*, оцењен као једна од најзначајнијих појава руске постмодернистичке прозе. Под насловом *Није кис*, 2004. године објављен је обиман избор из њених најлепших прича, чланака, есеја и интервјуа.

Милица Ђуковић (1987, Панчево), дипломирала, мастерирала и докторирала на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Ради у Институту за књижевност и уметност у Београду, на научном одељењу „Српска књижевност и културна самосвест“. Приредила четири књиге, уредила два зборника научних радова. Пише научне радове, есеје, књижевну и научну критику.

Жан-Филип Узел (*Jean-Philippe Uzel*), професор историје уметности на Универзитету Квебека у Монреалу од 1999. године. Његова област стручности обухвата историју и теорију модерне и савремене уметности, са посебним фокусом на однос између уметности и политике. Више од двадесет година посвећен је проучавању савремене уметности аутохтоних народа Северне Америке. Његова истраживања често се фокусирају на искључење и интеграцију савремене аутохтоне уметности у западну уметничку теорију и свет уметности. Године 2017. објавио је студију *Pratiques professionnelles en arts visuels issues de l'autochtonie et de la diversité à Montréal*.

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је магистарске студије на катедри за енглески језик Филозофског факултета у Новом Саду, а докторирао на Филолошком факултету у Београду. Објавио је преводе књига Дејвида Фостера Воласа, Кормака Макартија, Џона Барта, Карила Филиписа, Та-Нехасија Коутса, Криса Абанија, Ен Карсон, Џојс Керол Оутс, Ени Пру, Исака Башевиса Сингера, Хенрија Џејмса, Томаса Лиготија и других. Добитник је Награде за превод године 2011. Друштва књижевника Војводине за превод књиге *Изубљен у кући смеха* Џона Барта. Аутор је студије *Ник Кејв и њоешика ѡресшу-ѡа* (2022). Живи и ради у Новом Саду.